

RISCOS PSICOSOCIALS: RESULTATS DEL QÜESTIONARI (II)

Al nostre anterior comunicat sobre aquest tema, informàvem dels resultats globals. I constatàvem que **“la majoria absoluta de la plantilla està exposada a un nivell de riscos desfavorable per a la salut”**. En tres de les 6 dimensions psicosocials considerades (Exigències psicològiques; Inseguretat; Estima), el percentatge de persones que es troben dins del nivell més desfavorable oscil·la entre el 75 i el 83%.

Volem ara pormenoritzar els resultats atenent a dues variables importants: el grup professional i el tram d'edat.

Respecte al **grup professional**, hi ha tres apartats en els que apareixen diferències significatives entre Tècnics i Administratius. **Comparant únicament el percentatge de persones situades al nivell vermell d'exposició** (el més desfavorable) en aquests tres apartats, trobem els següents resultats:

DIMENSIÓ PSICOSOCIAL	TÈCNICS	ADMINISTRATIUS
Exigències psicològiques	87%	72%
Treball actiu i possibilitats de desenvolupament	38%	56%
Estima	76%	69%

El factor **“Exigències psicològiques”** té a veure amb la dificultat d'oblidar els problemes de la feina i la necessitat de treballar ràpid o de forma irregular. L'espectacular percentatge de tècnics que queden al nivell vermell (87%) és un indicador evident dels efectes de la continua pressió per objectius, de la competitivitat constant (entre oficines i dins de l'oficina) i de les prolongacions de jornada, que limiten les possibilitats d'una vida personal normal. Tot i això, no deixa de ser sorprenent que també un 72% d'administratius pateixin una situació similar, malgrat la seva manca d'autonomia i capacitat de decisió. Això significa que el clima de pressió laboral és intolerable per a gairebé tothom.

El factor **“Treball actiu”** es refereix al marge d'autonomia en la manera de fer el nostre treball i a la capacitat d'aplicar les habilitats i coneixements personals. Per tant, la notícia no és la situació comparativament millor dels tècnics, cosa lògica, sinó que, fins i tot en aquest terreny, també la majoria de tècnics són lluny de pensar que el seu grau de responsabilitat es correspongui amb els adequats nivells de confiança en la seva professionalitat.

El factor **“Estima”** considera el grau de reconeixement de la feina i la percepció de ser tractat justament. Els resultats, amb un 76% dels tècnics al nivell vermell, indiquen clarament que un salari més gran (especialment en els momios i retribucions extra-conveni) no suposa una compensació ni reconeixement suficient. Segurament, una millora del tracte, una reducció de la pressió i un estímul del treball cooperatiu enlloc del treball competitiu tindrien efectes positius per millorar la situació.

Respecte al **tram d'edat**, hi ha dos factors que posen de relleu que a mesura que es van acumulant anys d'experiència i antiguitat al banc, els nivells de risc empitjoren. Farem la comparació, també del percentatge que està al **nivell vermell**, entre menors de 35 anys i persones entre 35 i 50 anys (el component majoritari de la plantilla -un 43%- i amb resultats gairebé idèntics als majors de 50 anys -un 37%-).

DIMENSIÓ PSICOSOCIAL	MENORS DE 35	DE 35 A 50 ANYS
Treball actiu i possibilitats de desenvolupament	32%	46%
Estima	65%	77%

En **“Treball actiu”**, ja és sorprenent que un 32% dels més joves (potser caldria afegir el 39% que es troba al nivell groc) considerin que no tenen autonomia ni possibilitats d'aplicar els seus coneixements, i més si recordem que gairebé la totalitat de les companyes i companys de contractació més recent són llicenciats universitaris.

Però és en l'apartat d' **“Estima”** on resulta més sorprenent, i preocupant, que el 65% de les persones que porten 4, 6 o 8 anys al banc ja han arribat a la conclusió que la seva feina i el seu esforç no són reconeguts adequadament. Conclusió que es va reforçant amb l'antiguitat, fins arribar al tristament notori 77% dels companys entre 35 i 50 anys.

Com podeu comprovar, tant per les dades que oferim aquí com per les que vam publicar a l'anterior comunicat, **l'estat de la salut laboral, en l'aspecte psicosocial, al BBVA-Catalunya oscil·la entre dolent i lamentable**. Les comparacions que hem presentat, atenent diverses variables, no són entre grups que estan bé i d'altres que estan malament, sinó entre qui està malament i qui està pitjor.

Una presentació estadística no pot recollir els comentaris personals, per als quals destinàvem un espai al qüestionari. Doncs bé, 169 persones, un 24% dels qui l'han respost, ha utilitzat aquest espai. I hem trobat que hi ha dos elements que apareixen molt sovint. Un, les referències al clima de pressió obsessiva per la consecució d'objectius. L'altre, la gran quantitat de companyes i companys que s'estan medicant per quadres d'ansietat i/o depressió i que vinculen aquests trastorns amb la seva feina.

No ens resignem a acceptar aquesta situació com inevitable, ni a creure que no es pot millorar. Un clima laboral raonablement saludable és possible, si la salut global de les persones és considerada com un valor important. En aquest sentit, és positiu que, per primera vegada, el BBVA hagi reconegut l'existència de factors de risc psicosocial i digui que està disposat a detectar-los. Que aquest reconeixement hagi coincidit, casualment, amb les denúncies formulades per CCOO a la Inspecció de Treball i amb la distribució del qüestionari ISTAS-21 per part de CCOO del BBVA-Catalunya no és el més important. El més important serà veure si, darrera aquest reconeixement inicial, hi ha la voluntat real de reduir els nivells de risc.

Si aquesta voluntat existeix, amb la conseqüent modificació dels actuals aspectes nocius de l'organització del treball en diversos terrenys (començant per la pressió i les prolongacions de jornada), s'haurà de notar progressivament en el dia a dia de les oficines i edificis.

CCOO sí tenim aquesta voluntat, i seguirem treballant per un BBVA on la feina no faci malbé la salut.

Catalunya, 17 de juliol de 2006

